

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Alexandra Krysla a soudkyň Mgr. Miroslavy Kašpírkové a JUDr. Aleny Hocké v právní věci **žalobkyně: T.P.**, státní příslušnice Ruské federace, zastoupené Mgr. Petrem Václavkem, advokátem, se sídlem Praha 1, Opletalova 25, proti **žalované: Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem Praha 4, nám. Hrdinů 1634/3, o **žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 29.5.2015, č.j. MV-143795-5/SO/sen-2014,**

t a k t o:

- I. **Rozhodnutí žalované ze dne 29.5.2015, č.j. MV-143795-5/SO/sen-2014, se z r u š u j e a věc se v r a c í žalované k dalšímu řízení.**
- II. **Žalovaná je p o v i n n a uhradit žalobkyni náklady řízení ve výši 28.570 Kč ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce žalobkyně Mgr. Petra Václavka, advokáta.**

O d ů v o d n ě n í

I.

Napadené rozhodnutí.

Žalobkyně se žalobou domáhala zrušení rozhodnutí žalované ze dne 29.5.2015, č.j. MV-143795-5/SO/sen-2014 (dále jen „*napadené rozhodnutí*“), jímž bylo zamítnuto odvolání žalobkyně proti rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „*prvoinstanční orgán*“), ze dne 4.9.2014, č.j. OAM-59774-27/DP-2013 (dále jen „*prvoinstanční rozhodnutí*“), a toto rozhodnutí bylo potvrzeno.

Prvoinstančním rozhodnutím byla podle § 44a odst. 3 v návaznosti na § 35 odst. 3, § 37 odst. 2 písm. b) s odkazem na § 56 odst. 1 písm. j) věty druhé zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „*zákon o pobytu cizinců*“), zamítnuta žádost žalobkyně o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání – účast v právnické osobě.

II. Žaloba.

Žalobkyně v žalobě namítala, že napadené rozhodnutí odporuje požadavkům obsaženým v § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „*správní řád*“), definujícím požadavky na odůvodnění rozhodnutí správních orgánů a že žalovaná opomenula zjistit stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, jak vyžaduje § 3 správního řádu. Napadené i prvoinstanční rozhodnutí je v rozporu se základními zásadami činnosti správních orgánů, přičemž zásadním způsobem byl porušen zejména § 2 odst. 3, 4 a § 4 odst. 1 a 4 správního řádu. Žalobkyně dále uvedla, že z odůvodnění prvoinstančního i napadeného rozhodnutí je zjevné, že žádost o prodloužení platnosti povolení k pobytu žalobkyně byla zamítnuta proto, že prvoinstanční orgán spatřuje ve skutečnosti, že žalobkyně nepobývá celou dobu povoleného pobytu na území České republiky, závažnou překážku jejího dalšího pobytu. Žalobkyně je přesvědčena, že pouze skutečnost, že se zdržuje na území České republiky pouze po omezenou dobu a nikoliv po celou dobu, po níž má povolen pobyt, nemůže být důvodem pro neprodloužení jejího pobytového oprávnění, a to zejména v situaci, kdy předložila veškeré náležitosti potřebné ke kladnému vyřízení její žádosti. Žalovaná konstatuje, že formálnost pobytu žalobkyně je zjevná z toho, že se na území ČR měla zdržovat toliko 77 dnů. Žalobkyně je přesvědčena, že v tomto ohledu byl jednoznačně nedostatečně zjištěn stav věci. Žalobkyně je schopna svou firmu řídit, aniž by musela být po celou dobu přítomna na území republiky, avšak nemůže tak činit, aniž by měla povolen dlouhodobý pobyt a mohla reagovat na nepředvídatelné situace a být v tomto ohledu schopna operativně řešit nenadálé situace. Žalobkyně již v odvolání namítala, že povolení k pobytu jí umožňuje, nikoliv příkazuje, pobývat na území déle než 6 měsíců. Správní orgány vzniklé pochybnosti neodstranily, ačkoliv je to jejich povinností plynoucí přímo z § 3 správního řádu. Žalobkyně je přesvědčena, že správní orgány v tomto ohledu rozhodují v její věci nejen v rozporu s aktuální praxí, ale rovněž poslední judikaturou správních soudů, a to přes to, že i žalovaná ve svém rozhodnutí odkazuje na jiná rozhodnutí, která právě podporují dále presentovaný názor žalobkyně. V napadeném rozhodnutí je výslovně konstatováno, že „*shledal-li správní orgán I. stupně naplnění skutkové podstaty závažné překážky jako neurčitého právního pojmu v neplnění účelu povoleného pobytu, nemůže být jedinou hodnocenou skutečností pouze faktická délka pobytu cizince na území, tak jak učinil v napadeném rozhodnutí. Jak vyplývá ze správní judikatury (rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 9 Azs 154/2014-45 ze dne 3.7.2014) povinnost pobývat na území České republiky je pouze jeden z ukazatelů plnění účelu pobytu. Faktické nevykonávání podnikatelské činnosti však nebylo ze strany správního orgánu I. stupně v napadeném rozhodnutí odůvodněno, ani zjištěno v souladu s § 3 zákona č. 500/2004 Sb.*“. Žalobkyně by s ohledem na toto konstatování očekávala minimálně vrácení věci k dalšímu řízení prvoinstančnímu orgánu k došetření. Žalovaná však obratem své závěry zcela popře, když v následující větě konstatuje, že „*i když nelze v posuzovaném případě shledat neplnění účelu povoleného pobytu z důvodu nedostatečně zjištěného stavu věci, byla naplněna skutková podstata závažné překážky pobytu na území tím, že účastník řízení*

nepobýval na území po dobu předpokládanou v § 42 odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb.“.

Žalobkyně je přesvědčena, že rozhodnutí je zcela nesmyslné, neboť závěry žalované si protirečí. Žalovaná v jednom a tom samém odstavci potvrdí, že pro konstatování jiné závažné překážky pobytu na území nelze vycházet toliko z doby pobytu cizince na území ČR, stejně tak potvrdí, že byl nedostatečně zjištěn skutkový stav, ale následně popře tyto závěry, když uzavře, že byla naplněna zmíněná skutková podstata, a to z důvodu nedostatečně dlouhé doby pobytu na území dle § 42 odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Tento závěr žalované je zcela nesmyslný a dle přesvědčení žalobkyně způsobuje „*nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí pro nedostatek nesrozumitelnost*“.

Právní zástupce v tomto směru poukazuje na rozhodnutí žalované v obdobné věci, kdy v rozhodnutí ze dne 3.4.2015, č.j. MV-105070-9/SO-2013 (necht' je případně za účelem v dokazování vyžádán správní spis), uzavřela, že „*doba pobytu cizince na území České republiky může [být] jedním z ukazatelů, na základě nichž správní orgán hodnotí, zda cizinec neplnil účel, pro který mu bylo pobytové oprávnění uděleno... zpravidla však nemůže být ukazatelem jediným... ze samotného v zjištění, že účastnice pobývala na území České republiky po dobu platnosti dosavadního povolení k dlouhodobému pobytu pouze cca 142 dnů, nelze ani v posuzovaném případě bez dalšího dovodit závěr, že neplnila účel, pro která jí bylo pobytové oprávnění uděleno*“.

Ze zde uvedeného je zcela zjevná naprosto nekonzistentní praxe, kdy si žádný cizinec nemůže být jistý, jaké jsou podmínky, za nichž mu bude povolení prodlouženo. Je to zjevné z výše uvedeného, kdy žalovaná v jednom svém rozhodnutí potvrdí, že toliko doba pobytu na území nemůže být jediným faktorem, který by ukazoval na jinou závažnou překážku pobytu na území, a v jiném svém rozhodnutí dospěje k závěru zcela odlišnému a zkonstatuje, že právě pouhá doba pobytu mimo území je jinou závažnou překážkou pobytu na území. Žalovaná tak porušuje zásadu legitimního očekávání a zásadu předvídatelnosti rozhodnutí správních orgánů. Žalobkyně dále konstatovala, že nehodlá zpochybňovat, že pobývala značnou část doby povoleného pobytu mimo území České republiky, nicméně taková skutečnost sama o sobě v žádném případě neodůvodňuje zamítnutí žádosti o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu. Zástupce žalobkyně v této souvislosti poukázal na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu, na která ve svém rozhodnutí odkazuje prvoinstanční orgán, která však přímo na žalobkyni nedopadají. V této souvislosti je třeba uvést, že v případě žalobkyně se jedná o fungující obchodní společnost, což je pro takové posouzení zcela klíčové. Z výsledku žalobkyně je zřejmé, že její pobyt mimo území České republiky je spojen s rozvíjením podnikáním ve prospěch obchodní společnosti. Správní orgán se pak nijak na faktický výkon funkce jednatele obchodní společnosti nezaměřil a pouze konstatoval, že pobyt žalobkyně mimo území České republiky zakládá důvody pro zamítnutí žádosti o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu. S takovým výkladem se však zástupce žalobkyně nemůže ztotožnit, neboť plnění účelu pobytu bez dalšího nelze v žádném případě zaměňovat s pobytem na území České republiky. Výkon funkce jednatele je nutno hodnotit komplexně a zejména s akcentem na předmět činnosti obchodní společnosti. Z výsledku žalobkyně je zřejmé, že tato vykonává funkci jednatele. V této souvislosti zástupce žalobkyně poukázal na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 8.12.2012, sp.zn. 3 As 15/2012, a ze dne 3.7.2014, č.j. 9 Azs 154/2014-46, dle kterých „*je nutno zákon výslovně dobu pobytu nutnou k plnění účelu pobytu nestanoví a je nutno vycházet z konkrétních okolností případu*“.

Zástupce žalobkyně má pak za to, že se správní orgán konkrétním a zejména komplexním posouzením činnosti žalobkyně jako jednatele obchodní společnosti nezabýval a závěr o existenci jiné závažné překážky pobytu na území neodůvodnil. Nakonec žalobkyně poukazuje na to, že pro výše uvedené posouzení je nutno

dále hodnotit zájem účastníka řízení do budoucna pobývat na území České republiky a např. další představy o fungování obchodní společnosti, a to zda by k takovému výkonu funkce jednatele postačovalo pouze krátkodobé vízum. Žalobkyně v rámci svého výsledku tento svůj záměr popsala, nicméně prvoinstanční orgán se s tímto nijak nevypořádal. Žalobkyně dále uvedla, že je zjevné, že správní orgány vycházejí při stanovení rozhodné doby z tzv. přechodových razítek, které však nelze brát za směrodatná, neboť ne všechny pohyby žalobkyně, stejně jako jiných osob, jsou do cestovního dokladu zaznamenávány, a tudíž není jednoznačně doložitelné, jak dlouhou dobu se žalobkyně zdržovala na území republiky čistě na základě údajů získaných z cestovního dokladu. Žalobkyně přitom v průběhu řízení předložila jasné důkazy o tom, že přechodová razítka v jejím pase nedopovídají skutečnosti, když se nekryjí s dobou, kdy byla žalobkyně prokazatelně v ČR. Správní orgán však k těmto důkazům přihlédl zcela nedostatečně, když v podstatě uznal za prokázaný vždy jediný konkrétní den. Takto však k doloženým důkazům nelze přistupovat, neboť tyto neprokazují pouze přítomnost v daný konkrétní den, ale fakt, že přechodová razítka neosvědčují skutečný stav věci. Žalobkyně přitom výslovně konstatovala, že přechodová razítka v pase neodpovídají skutečnosti, což také následně doložila. Žalobkyně přitom samozřejmě není schopna dokázat svou přítomnost na území vždy pomocí důkazů, které by byly správním orgánem akceptovány - pravděpodobně nikdo si nenechává na účet z obchodu napsat vlastní jméno, aby se tím následně mohl prokazovat OAMP MV ČR. Co však je v tomto ohledu zásadní, že byla jednoznačně zpochybněna důkazní hodnota přechodových [razítek], což také žalobkyně od počátku tvrdila. Žalobkyně je dále toho názoru, že žalovaná nedostatečně přezkoumala odvolání, respektive se řádně nevypořádala s uplatněnými námitkami žalobkyně. Žalovaná sice konstatuje žalobkyni uplatněné námitky proti prvoinstančnímu rozhodnutí, avšak tyto v podstatě dále nijak neřeší, ale pouze je odmítá jako nedůvodné, aniž by zdůvodnila svůj závěr. Takový postup je v rozporu s § 68 odst. 3 správního řádu. Nakonec i Nejvyšší správní soud ve svých rozhodnutích klade zásadní význam na odůvodnění rozhodnutí, když např. v rozhodnutí č.j. 5 A 48/2001-47 uvádí, že „z odůvodnění rozhodnutí musí být seznatelné, proč správní orgán považuje námitky účastníka za liché, mylné nebo vyvrácené, které skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí, proč považuje skutečnosti předestírané účastníkem za nerozhodné, nesprávné nebo jinými řádně provedenými důkazy vyvrácené, jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů“. Napadené rozhodnutí tyto požadavky absolutně nesplňuje, když odůvodnění rozhodnutí je pouze kusé a schematické, aniž by byla vystižena podstata věci a hodnověrně vyvráceny odvolací námitky žalobkyně. Žalobkyně je rovněž přesvědčena, že správní orgány posoudily zcela nezákonně otázku přiměřenosti daného rozhodnutí ve vztahu k zásahu do soukromého a rodinného života žalobkyně. Správní orgán zcela nepřipadně spojuje otázku nepovolení pobytu účastníka řízení s jinými správními řízeními a otázkou v nich nepovolených pobytů. Správní orgán je v řízení povinen vycházet z § 174a zákona o pobytu cizinců a hodnotit možný zásah do soukromého života účastníka řízení jako takového na základě zde vyslovených regulativů a nikoliv čistě na základě toho, že nebyl povolen pobyt jeho rodinným příslušníkům. Správní orgán se vůbec nezabývá otázkou, jak může být žalobkyni zasaženo do soukromého a rodinného života, nýbrž čistě na základě nepovolení jiných pobytů zamítl i její žádost. Jak bylo judikováno i správními soudy, skutečnost, že rodinní příslušníci účastníka řízení nepobývají na území České republiky, nebo v tomto případě jim byl zamítnut pobyt, neznamená, že rozhodnutím o nepovolení pobytu žalobkyně nemůže dojít k nepřiměřenému zásahu do jejího soukromého a rodinného života. Tuto otázku je nutné posuzovat vždy individuálně ve vztahu k danému účastníku řízení. Pokud tedy správní orgán vyšel čistě ze skutečností, že rodinný příslušníci

žalobkyně se nenachází na území republiky, je to jednoznačně nezákonný postup, který je nepřezkoumatelný. Žalovaná, která tuto otázku neposuzovala vůbec a pouze konstatovala zamítnutí žádosti manžela žalobkyně, postupovala v rozporu s § 68 odst. 3 správního řádu, když své rozhodnutí nedostatečně odůvodnila. Rovněž je nutno zmínit, že i pokud by takové posouzení bylo dostatečné pro vyloučení zásahu do rodinného života, není dostatečné pro vyloučení zásahu do života soukromého. Žalobkyně má své vazby k ČR, ke svému podnikání a bydlení zde, a tyto nelze odmítnout čistě s poukazem na zamítnutí pobytu ostatních rodinných příslušníků.

III.

Vyjádření žalované k žalobě.

Žalovaná navrhla zamítnutí žaloby a vyjádřila se k jednotlivým žalobním námitkám. Ohledně námitky, že *pobývání žalobkyně na území České republiky po omezenou dobu nemůže být důvodem pro neprodloužení pobytové oprávnění*, odkázala na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 8.1.2015, č.j. 11 A 75/2014-37, v němž je uvedeno: „*Žalobce jako cizího státního příslušníka však tíží povinnost pobývat na území České republiky výlučně na základě povolení a stejně tak i zákonem stanovená povinnost plnit účel, pro který mu byl pobyt na území České republiky povolen. Hodlal-li žalobce podnikat na území České republiky s tím, že charakter, jeho podnikání v podobě řízení společnosti nevyžaduje jeho soustavnou fyzickou přítomnost v České republice, nelze právní závěr, ke kterému dospěly správní úřady a který byl v odůvodnění napadeného rozhodnutí vyjádřen ve stručnosti tak, že není třeba udělovat účastníku řízení za účelem řízení společnosti dlouhodobý pobyt, považovat za nezákonný či nesprávný. Otázka výkladu pojmu ‚závažná překážka pobytu cizince na území‘ je v konkrétní posuzované věci předmětem správního uvážení správního úřadu, které se musí promítnout v odůvodnění vydaného správního rozhodnutí.*“ Dle žalované bylo v napadeném rozhodnutí dostatečně odůvodněno, v čem je spatřována závažná překážka pobytu žalobkyně na území, a to, že s ohledem na skutečnou délku pobytu žalobkyně na území, jí není třeba udělovat dlouhodobý pobyt jako vyšší pobytové oprávnění. Žalobkyně může na území České republiky pobývat na základě krátkodobých víz či víz k pobytu nad 90 dnů. Závěry prvoinstančního orgánu tudíž byly v souladu se zákonem. K námitce *nedostatečně zjištěného skutkového stavu věci podle § 3 správního řádu, neboť § 42 zákona o pobytu cizinců cizinci nepřikazuje pobývat na území po dobu delší 6 měsíců*, žalovaná odkázala na napadené rozhodnutí a uvedla, že v posuzovaném případě byl dostatečně zjištěn důvod pro zamítnutí žádosti žalobkyně z důvodu existence jiné závažné překážky pobytu na území a žádost byla v souladu se zákonem zamítnuta. K námitce pobytu delšího 6 měsíců žalovaná odkázala na stranu 4 a 5 napadeného rozhodnutí. Stran *nezkoumání plnění účelu pobytu žalobkyní* žalovaná opět odkázala na napadené rozhodnutí, a to stranu 5 a 6. K námitce *nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí z důvodu rozporné argumentace a nesrozumitelnosti* konstatovala, že argumentace v napadeném rozhodnutí není rozporná a nezpůsobuje nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí. Žalovaná pouze shledala existenci jiné závažné překážky ve skutečnosti, že žalobkyně nepobývala na území České republiky, a nikoliv v neplnění účelu pobytu. Dále žalovaná odkázala na stranu 4 napadeného rozhodnutí. Námitku *nekonzistentnosti rozhodování* shledala žalovaná nedůvodnou, a to především s ohledem na skutečnost, že žalobkyní uvedené rozhodnutí žalované se týkalo zrušení rozhodnutí správního orgánu I. stupně z důvodu nedostatečně zjištěného stavu věci, resp. z důvodu nedostatečně zjištěného plnění účelu pobytu. V posuzovaném případě se však

žalovaná nezabývala plněním účelu pobytu žalobkyní a shledala závažnou překážku jejího pobytu na území ve skutečnosti, že v rámci svého posledního realizovaného pobytového oprávnění pobývala na území České republiky pouze 77 dnů. K tomu, že *plnění účelu pobytu nelze zaměňovat s pobytem na území České republiky*, žalovaná s odkazem na stanu 4 napadeného rozhodnutí uvedla, že tyto pojmy v rámci napadeného rozhodnutí nezaměňuje. K námitce týkající se *zpochybnění přechodových razítek* žalovaná odkázala na napadené rozhodnutí a uvedla, že prvoinstanční orgán v souladu se zákonem přihlédl k dokladům prokazujícím delší dobu pobytu žalobkyně na území České republiky, a to aniž by tyto podklady zpochybňovali přechodová razítka v jejím cestovním dokladu, jelikož jej pouze doplňují. Žalobkyně i přesto nepobývala na území České republiky po dobu delší 6 měsíců, jak předpokládá § 42 odst. 1 zákona o pobytu cizinců pro prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu. Žalovaná se dále neztotožnila s námitkou *nedostatečného odůvodnění napadeného rozhodnutí ve smyslu ustanovení § 68 odst. 3 správního řádu*, kteréžto považuje za zcela souladné s předmětným zákonným ustanovením. Dle žalované je nedůvodná též námitka *nedostatečného posouzení přiměřenosti napadeného rozhodnutí*. K tomu žalovaná odkázala na stranu 6 napadeného rozhodnutí a navíc uvedla, že intenzita dopadu rozhodnutí o neprodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu do soukromého a rodinného života žalobkyně je přímo úměrná délce pobytu, po kterou žalobkyně na území České republiky pobývala v době platnosti posledního povoleného dlouhodobého pobytu (viz. rozsudek Krajského soudu v Plzni č.j. 30A 93/2013-63). Žalovaná v neposlední řadě uvedla, že neshledala napadené rozhodnutí a řízení, které jeho vydání předcházelo, rozporné s § 3, § 2 odst. 3, 4, § 4 odst. 1, 4 a § 68 odst. 3 správního řádu.

IV.

Vyjádření účastníků při jednání dne 12.4.2016.

Žalobkyně při jednání setrvala na svých dosavadních tvrzeních. Žalovaná se k jednáním s omluvou nedostavila.

V.

Krajský soud v Plzni rozsudkem ze dne 12.4.2016, č.j. 57 A 81/2015-55, žalobu zamítl.

Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 18.1.2017, č.j. 6 Azs 171/2016-40 (dále jen „*zrušující rozsudek*“, rozsudek Krajského soudu v Plzni zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

VI.

Vyjádření účastníků při jednání dne 14.3.2017.

Žalobkyně při jednání setrvala na svých dosavadních tvrzeních. Žalovaná se k jednáním s omluvou nedostavila.

VII.

Posouzení věci soudem.

V souladu s § 75 odst. 1, 2 s.ř.s. vycházel soud při přezkoumání napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, a napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů uplatněných v žalobě.

Soud byl na základě ustanovení § 110 odst. 4 s.ř.s. vázán právním názorem vysloveným Nejvyšším správním soudem ve zrušovacím rozsudku.

Nejvyšší správní soud ve zrušujícím rozsudku krom jiného uvedl: *„Nejvyšší správní soud ve vztahu ke kasační námitce, že ve věci manžela stěžovatelky krajský soud na základě stejných argumentů napadené rozhodnutí zrušil, upozorňuje na to, že soudy by ve smyslu principu legitimního očekávání měly rozhodovat tak, aby ve skutkově shodných nebo podobných případech nevznikaly nedůvodné rozdíly. Tímto však nepředjímá, zda se v odkazovaném případě skutečně jednalo o skutkově shodný případ“.*

Soud při jednání konaném dne 14.3.2017 ověřil, že obsah napadeného rozhodnutí i žaloba žalobkyně jsou zcela totožné s obsahem napadeného rozhodnutí týkajícího se manžela žalobkyně a obsahem jeho žaloby posouzené Krajským soudem v Plzni v rozsudku ze 29.6.2016, č.j. 33 A 77/2015-52.

Za této situace je nezbytné konstatovat, že obě věci jsou *„skutkově shodné“*. Za této situace je nezbytné postupovat v souladu se závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu a v souladu s jím uváděným *„principem legitimního očekávání“*, zcela převzít závěry, ke kterým dospěl Krajský soud v Plzni ve věci týkající se manžela žalobkyně.

Soud dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.

Prvoinstančním správním rozhodnutím Ministerstvo vnitra k žádosti žalobkyně o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky za účelem podnikání – účast v právnické osobě rozhodlo tak, že platnost povolení k dlouhodobému pobytu podle § 44a odst. 3 v návaznosti na § 35 odst. 3 a § 37 odst. 2 písm. b) s odkazem na § 56 odst. 1 písm. j) věty druhé zákona o pobytu cizinců neprodluhuje, neboť byla zjištěna jiná závažná překážka pobytu cizince na území.

Dle § 35 odst. 3 zákona o pobytu cizinců, *dobu pobytu na území na vízum k pobytu nad 90 dnů nelze prodloužit, pokud ministerstvo shledá důvod pro zahájení řízení o zrušení platnosti tohoto víza (§ 37).*

Dle § 37 odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců, *ministerstvo dále zruší platnost víza k pobytu nad 90 dnů, jestliže cizinec přestal splňovat některou z podmínek pro udělení víza.*

Dle § 44a odst. 3 zákona o pobytu cizinců, *žádost o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu přijímá a rozhoduje o ní ministerstvo. Na prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu se § 35 odst. 2 a 3, § 36, § 46 odst. 3, § 46 odst. 7 a 8 a § 47 vztahuje obdobně.*

Dle § 56 odst. 1 písm. j) věty druhé zákona o pobytu cizinců, *dlouhodobé vízum, s výjimkou víza k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území z důvodu podle § 33*

odst. 3, ministerstvo cizinci neudělí, jestliže je zjištěna jiná závažná překážka pobytu cizince na území.

Soud předně dospěl k závěru, že odůvodnění napadeného rozhodnutí vykazuje vnitřní rozpornost.

Žalovaný správní orgán na str. 4 napadeného rozhodnutí mj. konstatoval: „*Shledal-li správní orgán I. stupně naplnění skutkové podstaty závažné překážky jako neurčitého právního pojmu v neplnění účelu povoleného pobytu, nemůže být jedinou hodnocenou skutečností pouze faktická délka pobytu cizince na území, tak jak učinil v napadeném rozhodnutí. Jak vyplývá ze správní judikatury (rozsudek Nejvyššího správního soudu č.j. 9 Azs 154/2014-45 ze dne 3. 7. 2014) povinnost pobývat na území České republiky je pouze jeden z ukazatelů plnění účelu pobytu. Faktické nevykonávání podnikatelské činnosti však nebylo ze strany správního orgánu I. stupně v napadeném rozhodnutí odůvodněno ani zjištěno v souladu s § 3 zákona č. 500/2004 Sb. I když nelze v posuzovaném případě shledat neplnění účelu povoleného pobytu z důvodu nedostatečně zjištěného stavu věci, byla naplněna skutková podstata závažné překážky pobytu na území tím, že účastník řízení nepobýval na území po dobu předpokládanou v § 42 odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb. Toto zjištění bylo v souladu s § 3 zákona č. 500/2004 Sb. dostatečně prokázáno.*“. Z textu napadeného rozhodnutí tedy není jasné, jak na žalovaný na délku pobytu žalobkyně na území ČR nahlíží – na jedné straně uvádí, opírá se o judikaturu NSS, že jedinou hodnocenou skutečností nemůže být pouze faktická délka pobytu cizince na území, zároveň však konstatuje, že byla naplněna skutková podstata závažné překážky pobytu na území tím, že účastník řízení nepobýval na území po dobu předpokládanou v § 42 odst. 1 zákona o pobytu cizinců.

Podle § 42 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, žádost o povolení k dlouhodobému pobytu je oprávněn podat cizinec, který na území pobývá na vízum k pobytu nad 90 dnů, hodlá na území přechodně pobývat po dobu delší než 6 měsíců a trvá-li stejný účel pobytu.

Soud je toho názoru, že odkaz na dobu zmíněnou v uvedeném ustanovení zákona o pobytu cizinců, není případný, neboť z jeho dikce („*hodlá na území přechodně pobývat*“) vyplývá, že nemá být hodnocena dosavadní délka cizincova pobytu v ČR, ale jeho úmysl v tom směru do budoucna.

Na str. 5 napadeného rozhodnutí pak žalovaná uvedla: „*Komise uvádí, že i když v rámci řízení nebylo prokázáno neplnění účelu pobytu podnikání ze strany účastníka řízení, s ohledem na krátkou dobu faktického pobytu účastníka řízení na území je zřejmé, že společnost lze řídit i ze zahraničí.*“. V daném případě je nutno podotknout, že žalobkyně v průběhu správního řízení nabídla důkazy o tom, že byla nejen fyzicky přítomna na našem území, ale že zde byla přítomna pro plnění účelu pobytu. Byla prokazatelně účastna jednání právnické osoby, jejímž je jednatelem, dále při uzavírání kontraktů, nájemních smluv a dalších úkonů tak, jak bylo prezentováno v průběhu správního řízení. Správní orgány obou stupňů vyhodnotily provedené důkazy tak, že v rámci řízení nebylo prokázáno, že by žalobkyně neplnila účel svého podnikání, tedy účast v právnické osobě. Za rozhodující důvod pro nevyhovění žádosti o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu tak byla vyhodnocená faktická délka pobytu žalobkyně na území České republiky, ačkoliv

žalovaný zároveň vehementně tvrdí, že tato skutečnost nemůže být jedinou hodnocenou skutečností (viz výše, resp. str. 4 napadeného rozhodnutí).

Soud stran hodnocené délky pobytu žalobkyně na území ČR je nadto toho názoru, že zákonodárce nestanovil (nedefinoval) nějakou konkrétní minimální dobu, po kterou zde cizinec musí pobývat a plnit účel pobytu. Omezení výkladu plnění účelu pobytu na pouhé formální sečtení počtů dní, kdy se cizinec nachází na území republiky, je pohled naprosto zužující, vymykající se legálnímu výkladu příslušného ustanovení zákona o pobytu cizinců. Žalobkyně v daném případě v onom období dvou let činila kroky, které jsou víceméně rovnoměrně rozloženy do tohoto období, z nichž je zřejmé, že účel pobytu naplňovala (viz výše). V tomto směru tedy nemohly obstát prezentované závěry správních orgánů o tom, že byly splněny podmínky pro zamítnutí žádosti o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu.

Soud dále konstatuje, že bylo-li v daném případě bylo rozhodováno o zamítnutí žádosti na podkladě § 37 odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců, pak bylo povinností správních orgánů posuzovat i přiměřenost dopadu rozhodnutí do osobního a rodinného života žalobkyně. Žalovaná k tomu na str. 6 napadeného rozhodnutí uvedla: *„Z judikatury vyplývá, že intenzita dopadu rozhodnutí o neprodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu do soukromého a rodinného života cizince je přímo úměrná délce pobytu, po kterou cizinec na území České republiky pobýval po dobu platnosti posledního povoleného dlouhodobého pobytu. Účastník řízení pobýval na území České republiky v rámci posledního povoleného pobytu pouze 126 dnů, což výrazně snižuje dopad rozhodnutí o neprodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky. Komise dále uvádí, že účastník řízení má na území České republiky z rodinných příslušníků účastníka řízení bylo na území na území České republiky uděleno povolení k dlouhodobému pobytu jeho manželovi, kterému též nebyla prodloužena platnost povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky z důvodu zjištění jiné závažné překážky pobytu na území. Pokud účastník řízení z celkové doby povoleného pobytu pobýval na území České republiky jen 126 dnů a zbývající dobu převážně v zemi domovské, neprodloužení pobytu účastníka řízení v České republice nemůže představovat vážnější zásah do rodinného a soukromého života účastníka řízení. Zamítavým rozhodnutím o žádosti tak nebude nepřiměřeně zasaženo do jeho rodinného ani soukromého života, jelikož ten je s ohledem na uvedené realizován na území Ruské federace. Navíc účastník řízení neuvedl v rámci řízení žádné důvody, které by svědčily o nepřiměřenosti napadeného rozhodnutí. Napadené rozhodnutí Komise tedy považuje za přiměřené důvodu pro neprodloužení dlouhodobého pobytu.“*. Soud je toho názoru, že takové hodnocení je nepřiměřené.

Podle § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců, při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště.

Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 6. 8. 2013, čj. 8 As 68/2012 – 39 (k dispozici na www.nssoud.cz), dospěl mj. těmto závěrům: *„(...) Při posuzování rozsahu, v jakém by byl*

rodinný život stěžovatele narušen, je nutné zkoumat nejen vliv na ekonomický, osobní a rodinný život stěžovatele, ale i vliv na ostatní rodinné příslušníky, kteří by jinak měli právo pobývat v České republice na základě samostatného pobytového oprávnění. „Narušením“ rodinného života se rozumí negativní dopady rozhodnutí o zrušení povolení k trvalému pobytu, které mohou nabývat různých podob; patří sem například nemožnost získat legální příjem na území České republiky (v důsledku ztráty živnostenského oprávnění či pracovního povolení), ztráta nároku na veřejné zdravotní pojištění, či nutnost s nemalými náklady vycestovat na delší dobu z území České republiky za účelem podání žádosti o jiný pobytový status a kvůli absolvování takového řízení.“.

Správní orgány se při hodnocení přiměřenosti dopadu rozhodnutí do soukromého a rodinného života nevyhnuly značné šablonovitosti a použily argumenty, které jsou natolik obecné, že jsou použitelné vlastně v každé věci a postrádají individualizaci projednávaného případu, zejména ve světle výše uvedených požadavků nastavených zákonem o pobytu cizinců, resp. judikaturou Nejvyššího správního soudu. Stran např. poměrů ekonomických, společenských, či kulturních se žalobkyně, ani soud, ve vztahu k přiměřenosti dopadu napadeného rozhodnutí do osobního a rodinného života žalobkyně nedozvěděl nic. Proto i tuto výtku soud uznal jako za důvodnou.

Naopak, jako nedůvodné soud shledal námitky týkající se chybného hodnocení tzv. přechodových razítek a nedostatečného přezkumu odvolání.

Žalovaná přehledně popsala, jakým způsobem dospěla k délce pobytu na základě přechodových razítek, včetně toho, jak byly v tomto směru zohledněny žalobkyní předložené důkazy (viz str. 3 napadeného rozhodnutí). V té souvislosti je třeba upozornit na čl. 10 Schengenského hraničního kodexu, podle něhož se cestovní doklady státních příslušníků třetích zemí systematicky opatřují otiskem razítka při vstupu a výstupu na/z území Schengenského prostoru. Přechodová razítka v cestovním dokladu žalobkyně tak lze považovat za dostatečný důkaz o jeho skutečném pobytu na území České republiky.

Pokud jde námitku nedostatečného vypořádání se s odvolacími námitkami, pak soud konstatuje, že žalobkyně neupřesnila, jaké námitky nebyly vypořádány a jaký to mělo dopad do jejích veřejných subjektivních práv. Takto koncipovaná námitka pak nemohla být úspěšná. Ze stejného důvodu pak byla jako nedůvodná hodnocena i úvodní námitka stran porušení § 2 odst. 3 a 4, § 4 odst. 1 a 4 a § 68 odst. 3 správního řádu.

VIII. Rozhodnutí soudu.

Vzhledem k výše uvedenému soud napadené rozhodnutí zrušil pro vady řízení (§ 78 odst. 1 s. ř. s.) a současně vyslovil, že se věc se vrací žalované k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s. ř. s.). Správní orgán je v dalším řízení vázán právním názorem, který soud vyslovil ve zrušujícím rozsudku (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).

IX. Náklady řízení.

Žalobkyně měla ve věci plný úspěch, proto jí soud v souladu s § 60 odst. 1 s.ř.s. přiznal právo na náhradu nákladů řízení. Náklady řízení spočívají v zaplacených soudních poplatcích za žalobu a kasační stížnost v celkové výši 8.000 Kč a v odměně advokáta za 5 úkonů právní služby, a to za jeden úkon právní služby podle § 11 odst. 1 písm. a), dva úkony právní služby podle § 11 odst. 1 písm. d) a dva úkony podle § 11 odst. 1 písm. g) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), když advokát převzal a připravil zastoupení žalobkyně, jménem žalobkyně podal žalobu a kasační stížnost a dvakrát se zúčastnil jednání soudu. Podle § 9 odst. 4 písm. d) a § 7 bod 5 advokátního tarifu činí sazba za jeden úkon právní služby ve věcech žalob projednávaných podle soudního řádu správního částku 3.100 Kč. Za pět úkonů právní služby tak žalobkyni náleží částka ve výši 15.500 Kč. Podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu má advokát za jeden úkon právní služby nárok na paušální částku ve výši 300 Kč, tj. za pět úkonů na částku ve výši 1.500 Kč. Vzhledem k tomu, že zástupcem žalobkyně je advokát, který je plátcem daně z přidané hodnoty, zvyšují se náklady řízení o částku odpovídající této dani. Částka daně z přidané hodnoty činí 3.570 Kč. Náklady řízení tedy včetně DPH činí částku ve výši 28.570 Kč. Lhůtu k plnění určil soud podle § 160 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb. ve spojení s § 64 s.ř.s. Místo plnění určil soud v souladu s § 149 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb. ve spojení s § 64 s.ř.s.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost. Kasační stížnost musí být podána do dvou týdnů po doručení rozsudku. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu; lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

V Plzni dne 14. března 2017

Mgr. Alexandr Krysl, v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení: Lenka Kovandová